

Chương 37: Hoàng Tử Và Ăn Xin

(Số từ: 2603)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:36 PM 09/02/2025

Tại sao lại nghĩ rằng người bạn đầu tiên mình kết bạn ở Temple lại là một người bạn tốt?

Kẻ phản diện tài năng.

1. Tốt bụng với cấp dưới.
2. Có thể bảo kê tôi,

Vì vậy, trở thành cấp dưới của Bertus cũng không phải là điều tệ, nhưng tôi vẫn sợ.

Nó có lợi thế, nhưng liệu có giống như tôi là điệp viên hai mang không? Liệu cậu có đối xử với tôi như cấp dưới ngay từ đầu không? Sẽ khó để duy trì điều đó trong một thời gian dài.

Nếu cậu che chở cho tôi, chẳng phải cậu sẽ là thành viên đầu tiên và duy nhất của Hoàng gia có thể khiến một Hoàng tử Quý trở thành cấp dưới của mình sao?

Dù sao đi nữa, Bertus có vẻ muốn duy trì mối quan hệ thân thiết với tôi trong cuộc sống tương lai ở Temple.

Tất nhiên là tôi biết Bertus.

Cậu là một chàng trai tài năng. Cho dù họ là thường dân, quý tộc hay hoàng gia, nếu họ có khả năng, cậu sẽ thực sự quan tâm đến họ.

Không quan trọng họ là người như thế nào, miễn là họ chứng minh được sự hữu ích. Đó là kiểu người của cậu ấy.

Lần này Bertus ngồi trên lan can sân thượng. Nó ở tầng một, nên có thể ra ngoài từ đó.

Cậu nói chuyện khi quay lưng lại với tôi.

“Cậu có thích Đế quốc không?”

"Tất nhiên rồi."

Không phải nói dối đâu. Tôi thực sự thích nơi này. Dù sao thì đây cũng là nơi tốt nhất để sống trên toàn lục địa.

“Tại sao cậu lại thích nó?”

Cậu không thích những câu trả lời hiển nhiên.

“Vì tiền.”

“.....Gì cơ? Tiền à?”

Bertus quay đầu nhìn tôi. Dù sao thì cậu cũng sẽ biết nếu chúng tôi cứ tiếp tục như thế này, nhưng tôi phải thành thật hơn một chút ở đây.

“Không có lý do gì để không yêu một nơi cho phép một kẻ ăn xin bắt lượ sống trong một cung điện như thế này chỉ vì người đó có chút năng khiếu.”

“...Ăn xin?”

“Phải.”

Thậm chí còn không đến mức không có chút bối cảnh nào cả, nhóc ạ.

“Tôi đến từ đường phố.”

Tôi là một kẻ ăn xin!

Bertus hé miệng như thể cậu chưa bao giờ tưởng tượng ra điều gì như thế.

Điều đó chứng tỏ anh chàng này không hề kiểm tra xuất thân của tôi. Bertus không nói gì trong một lúc, có lẽ là bối rối hoặc khó

hiếu, cậu gạt đầu một cách ngây ngô như thể cậu đã lấy lại được bình tĩnh.

“À, phải rồi... Vâng... Tôi hiểu ý cậu.”

Tôi đã đi lang thang trên phố.

“Nếu cậu không thích tôi vì tôi là ăn xin thì cũng không còn cách nào khác.”

Cậu ồm với thường dân, nhưng còn ăn xin thì sao? Chúng tôi không chỉ là Hoàng tử và ăn xin, chúng tôi là Hoàng tử Đế quốc và ăn xin.

“Không đâu. Tôi thích như vậy hơn.”

Tuy nhiên, Bertus đã cho tôi một câu trả lời bất ngờ. Tôi không thể tin được. Cậu thích nó sao?

"Bởi vì có một cơ sở vững chắc cho lòng trung thành."

Tôi không chỉ được sống ở nơi này vì tôi có một năng khiếu nào đó mà còn có thể trò chuyện với Hoàng tử như thế này.

Có vẻ như cậu nghĩ rằng lúc đó có thể coi lòng trung thành của tôi với Đế quốc là điều hiển nhiên.

Ừm, đó chắc chắn là một tuyên bố thuyết phục. Như thể cậu thấy buồn cười khi tôi nói rằng trung thành vì tiền, Bertus cười khúc khích.

"Tôi không biết loại ánh sáng nào sẽ chiếu vào cậu khi đi chơi với một kẻ ăn xin. Ồ thì, nguồn gốc của tôi không hẳn là bí mật hay gì cả."

Tôi nói với Bertus một điểm khác mà tôi nghĩ có thể là vấn đề. Chắc chắn nó sẽ không vẽ nên một bức tranh đẹp và nguồn gốc của tôi sẽ lan truyền một ngày nào đó.

“Thật nực cười.”

Tuy nhiên, Bertus đã ngắt lời tôi.

“Reinhardt, cậu có biết về loài kiến không?”

“À vâng.”

“Cậu có biết rằng xã hội loài kiến có hệ thống phân cấp không?”

“Giống như kiến chúa, kiến thợ, và v.v nhỉ?”

“Vâng. Giống như vậy.”

Bertus đang nhìn chăm chăm ra bên ngoài, như thể cậu đang nhìn xuyên qua bóng tối. Tại sao cậu lại nói về kiến một cách đột ngột như vậy?

“Kiến chúa, kiến thợ, kiến lính, v.v., thậm chí có thể có những hệ thống phức tạp hơn, hoặc không có hệ thống nào cả, nhưng tôi không biết về điều đó.”

“Thế thì sao?”

Cậu có tự hào vì không biết điều đó không?

“Tôi biết gì về các lớp học giữa các loài kiến?”

Bertus lạnh lùng nói.

“Ăn xin, thường dân, quý tộc, Vương tử, Công tước, Bá tước, Nam tước. Tại sao tôi phải quan tâm đến điều đó?”

Bertus là kiểu người như thế.

“Bên dưới tôi, Reinhardt, trông họ đều giống nhau cả.”

Bertus cười một cách buồn bã.

“Vậy thì, dù Heinrich von Schwarz chỉ trích tôi hay cậu chỉ trích tôi.”

Cậu có trực giác khá nhạy bén.

“Với tôi thì cũng chẳng sao cả.”

Mọi người đều bình đẳng dưới quyền cậu ấy.

Cho dù đó là một con kiến lính hay con kiến thấp kém nhất cố chỉ trích cậu, cậu cũng chẳng quan tâm. Cậu nói theo cách khá giống chó, nhưng cuối cùng điều đó có nghĩa là cậu không quan tâm tôi là ai.

Cậu bảo tôi đừng lo lắng về điều đó và đừng quá căng thẳng về những chuyện này.

“Thông điệp cốt lõi thì tuyệt vời, nhưng cách cậu truyền đạt thì khá sâu sắc.”

Nhìn thẳng khốn nạn kia kìa.

“Đó chính là sức mạnh, Reinhardt.”

Bertus cười khúc khích.

“Những người có nó thì có quyền tự do kiêu ngạo.”

Cách chọn từ của cậu khá là cấp tiến. Được đối xử thoải mái không phải là điều tuyệt vời sao?

Những người có quyền lực có thể tự do tỏ ra kiêu ngạo.

“Tuy nhiên, cậu không có sức mạnh đó nhưng cậu vẫn là cậu như vậy.”

Còn Bertus, cậu có vẻ hứng thú với tôi vì tôi hành động phù phiếm dù tôi không có bất kỳ quyền lực nào. Vì thế, cuối cùng một số người đánh giá tôi là một người bí ẩn.

“Cậu là ăn xin, nhưng cậu lại có vẻ thông minh. Tài hùng biện của cậu không phải thường thấy ở người sinh ra trong nghèo khó.”

“Có đủ loại người trên thế giới này.”

Bertus nhìn tôi. Như thể cậu đang cố nhìn xuyên qua tôi.

“Được thôi, chúng ta hãy cùng tìm hiểu xem cậu thực sự đang che giấu điều gì nhé.”

Cậu có vẻ tin rằng một kẻ ăn xin không thể làm được điều đó. Cậu đối xử với tôi như một người bạn, nhưng Bertus rõ ràng là nghi ngờ tôi. Tuy nhiên, người ta không thể chỉ thao túng nguồn gốc của tôi.

Nói như vậy, tôi thậm chí không hề cố gắng hành động như một kẻ ăn xin ngu ngốc.

Tôi không quá thất vọng vì đó là kết quả tất yếu.

Cuối cùng, Bertus không hoàn toàn tin tưởng vào lý lịch của tôi hay đúng hơn là sự thiếu hụt lý lịch của tôi.

Cậu không bảo tôi đi theo cậu ấy, tôi cũng không nói rằng tôi sẽ đi theo cậu ấy.

“Nhưng sự thật là tôi không có năng lực gì cả. Vậy có điều gì ở tôi khiến cậu hứng thú đến mức muốn đến gần tôi không?”

"Những tài năng nhỏ bé như chuột đó hiện tại đều vô dụng. Điều đó không có nghĩa là máy quét vật lý có thể giải thích mọi thứ về con người."

Sau khi Bertus lộ ra bộ mặt thật, cậu không còn giả vờ tử tế trước mặt tôi nữa. Tài năng tầm thường như lũ chuột nhất. Bertus chỉ trích học viên Lớp Royal là vô dụng.

Cậu dường như nghĩ rằng thật ngu ngốc khi chỉ tin vào những gì máy quét vật lý đó hiển thị. Cậu tập trung vào những chỉ số mà thứ đó không thể hiện lên.

"Tôi thích một người có thể sử dụng đầu óc của mình tốt hơn một trăm lần so với một tài năng tầm thường. Tất nhiên, một người có đầu óc tốt lại đả mạt người khác là khá có vấn đề. Ờ thì, vì đó là cách cậu từng sống, tôi có thể hiểu hành vi của cậu ở một mức độ nào đó."

Bertus cười khúc khích. Có vẻ như cậu đánh giá tôi là người thông minh và có phán đoán tốt, nhưng ngay khi ai đó bắt đầu tranh luận với tôi, tôi sẽ dùng nắm đấm trước. Vì tôi là một kẻ ăn xin, cậu dường như nghĩ rằng đó là lý do tại sao tôi hành động như vậy.

Không, nhưng...

Thực ra tôi không phải là ăn xin...

“Chà, cuối cùng thì điều tôi muốn nói vẫn như vậy. Cố gắng kiềm chế cơn giận của mình nhé.”

Chúng tôi quay lại từ đầu và cuối cùng cậu vẫn nói như vậy.

“Tôi sẽ thử, nhưng chỉ khi nào có thể giao tiếp được với bọn nhóc đó thôi.”

“Được rồi. Vậy là hết rồi.”

Bertus bước xuống khỏi lan can sân thượng và đứng trước mặt tôi.

“Khi nào tôi chắc chắn cậu là của tôi, chúng ta hãy nói về những chuyện quan trọng hơn nhé.”

Đã đến lúc Bertus phải tin tôi.

Đã đến lúc tôi phải tin tưởng Bertus.

Thời điểm đó vẫn chưa đến.

Nhưng Bertus đã nhận ra giá trị của tôi, đó là lý do tại sao cậu ném mồi trước.

Cái gì đó giống như “Đừng quên ai là người đầu tiên nhận ra giá trị của cậu”.

Tôi biết ngay mà không cần suy nghĩ ai là người đến trước.

Tôi đã trở thành bạn với Bertus. Không đâu, chúng tôi vẫn chưa hẳn là bạn. Dù sao thì, ngay cả khi tôi vẫn chưa giành được sự ủng hộ của Hoàng tử Đế quốc, thì có vẻ như cậu đã nhìn nhận tôi theo hướng tích cực. Tôi dường như đã được đánh giá là một người hữu ích.

Không có bất kỳ tác động rõ ràng nào của điều đó. Cậu không hành động quá thân thiện. Tất nhiên, chúng tôi sẽ nói chuyện một cách thoải mái, bất kể người khác có nhìn thấy chúng tôi hay không. Có lẽ đã có một số tin đồn lan truyền vào lúc này,

rằng Hoàng tử Đế quốc là người tốt bụng dù giao du với tên khốn điên rồ.

Các lớp học vào thứ Sáu bao gồm Thần học, Giả kim thuật và Tổng hợp.

Môn Thần học dành cho những người có Thánh lực, vì vậy những người duy nhất tham gia lớp học này là Erich và Ashir từ Lớp B. Những người còn lại đều là học viên lớp bình thường muốn trở thành tu sĩ hoặc thánh kỵ sĩ.

Tất nhiên, tôi hiểu những gì họ đang cố dạy, nhưng tôi không thể cảm nhận được Thánh lực nào cả. Ác quỷ sử dụng Thánh lực, nghe có vẻ khá buồn cười ha?

Mọi người chuyên ngành Ma thuật cũng sẽ học Giả kim thuật. Không giống như các lớp học ma thuật, Giả kim thuật có vẻ khá khả thi. Đó là một lớp học thú vị vì nó thực tế.

Võ thuật tổng quát.

Tôi gần như bị tụt lại phía sau khi cố gắng hiểu nó.

Cuối cùng thì nó gần giống với PE Phần 2.

May mắn thay, không ai, ngoại trừ Ludwig, dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Có vẻ như tin đồn rằng tôi là một kẻ điên hoàn toàn đã lan truyền khắp lớp A và B.

Hôm nay khi Erich nhìn thấy tôi trong lớp Thần học, cậu có vẻ tránh mặt tôi và nam sinh tên Ashir, cũng là học viên chuyên ngành Thần học ở Lớp B, đã ngay lập tức ngoảnh đầu lại nhanh như chớp sau khi cậu ấy nhìn thấy tôi một lần.

Ờ.

Tôi không phải là kẻ bắt nạt, chỉ là một kẻ tâm thần mà họ muốn tránh xa.

Và sự thật đằng sau tin đồn về việc tôi có thân phận bí ẩn dường như vẫn chưa lan truyền.

Phải chăng Bertus muốn những hiểu lầm tự được giải quyết?

Đúng là tôi là người nóng tính, nhưng tôi cũng không có tài năng. Vì vậy, nếu một chàng trai mạnh mẽ xuất hiện, tôi tin rằng người đó, đánh tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, nhưng có vẻ như những người như vậy đang tránh tôi vì sự hiểu lầm đó.

Hoàng gia ẩn dật?

Đúng là trẻ con và trí tưởng tượng của chúng mà...

Theo quy định, học viên Lớp Royal phải sống trong ký túc xá. Tất nhiên, vì hầu hết học viên Temple đến từ các quốc gia xa xôi, nên hầu hết đều sống trong Temple, nhưng cũng có một số học viên Temple sống ở Gardium, vì vậy có một số trường hợp học viên đi lại đến trường.

Tất nhiên, Temple rất lớn nên người ta phải dậy rất sớm để rời trường và ra ngoài.

Trong số những thành viên của Lớp Royal, những người có dinh thự ở Gardium thường về nhà vào cuối tuần. Không có hoạt động bắt buộc nào vào cuối tuần. Mọi người đều được tự do học tập, vui chơi hoặc làm bất cứ điều gì họ muốn.

Tôi có thể ở lại ký túc xá, nhưng dù sao thì tôi cũng chỉ ở một mình. Tôi không biết cách đánh thức khả năng của mình.

Thôi, tốt hơn là tôi nên cho họ biết tuần đầu tiên của tôi thế nào.

Tôi có thể đi đâu?

Tất nhiên là đến Băng Rotary, khu vực công ngầm dưới Cầu Bronzgate.

“.....Vậy là ngài đánh bạn cùng lớp à?”

“...nói theo cách nào đó, ờm, thì đúng là như vậy.”

Khi tôi kể với Loyar về cuộc sống ở Temple, cô nhìn tôi. Cô có vẻ nghĩ rằng tôi vẫn chưa từ bỏ những thói quen cũ hay gì đó. Sau cùng, cách tôi hành động cũng giống như hoàng tử ban đầu nhỉ?

“Không đâu, nhưng chính họ là người gây chiến trước. Nhìn ta có giống sẽ đánh vào gáy một người không động chạm gì đến mình không?”

“À có đó.”

Theo lời cầu xin của tôi, Loyar nhìn tôi như thể tôi sẽ làm điều đó.

Có chuyện gì với cô nàng này thế?

“Tay.”

Pup

“Đ, Điện hạ, đừng làm vậy mà...”

“Nếu cô cứ nhìn ta như thế, ta sẽ bảo cô cho ta xem bụng của mình đây.”

“Tôi, tôi thực sự không muốn làm như vậy đâu, Điện hạ...”

Cô thành thật hơn bất kỳ ai tôi biết luôn đây.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

 Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC
SĐT: 0901089550

Thanks For Reading